

opinió | JORDI PUJOL. Expresident de la Generalitat

L'abat Cassià

Durant moltes dècades Montserrat va tenir un paper ascendent com a referent espiritual, i també patriòtic, de Catalunya. Fins arribar a un punt de gran esplendor en tots els sentits. Un moment en què Montserrat va tenir la generositat i el coratge de fer de capdavantera de l'Església catalana i de defensora dels drets del poble català. I malgrat el trasbals en tots els sentits que es vivia en aquella època, ho va fer bé. Va fer un gran servei. Tots plegats li n'haurem d'estar sempre agraïts.

Però un risc i un sobre esforç així solen tenir cost. Perquè han requerit canviar hàbits i maneres de veure les coses. Han requerit ruptures. I les tensions són inevitables. I les decepcions, col·lectives i personals. Cal, per tant, després de períodes de tensió, recompondre les coses, pacificar els esperits, establir l'harmonia, redefinir els papers de tothom i abans que res el del mateix protagonista de l'esforç que s'ha fet, en aquest cas del Monestir. A tot això es va dedicar l'abat Cassià. Amb humilitat, bondat i comprensió envers tothom.

I ho va fer bé. Després han vingut l'abat Bardolet i l'actual abat Soler. I ara l'abat se'n pot haver anat sabent que Montserrat està recuperant aquell paper de referent espiritual i moral i de símbol del país que havia tingut. I això –la mort de l'abat Cassià i la cada cop més evident renovada presència en l'Església i en la societat catalanes– passa a un mes del centenari del naixement de l'abat Escarré. Com si se'ns fes entendre que no hem de tenir por, que hem de tenir confiança. Que el doll de la vida, de la nostra fe i del nostre poble no s'exhaureixen.